

MAGISTÉRIUM

STRIEBORNÁ MASKA IV

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

MAGISTÉRIUM

Holly Black
a
Cassandra Clare
sú autorky týchto kníh:

séria *Magistérium*
ŽELEZNÁ SKÚŠKA
MEDENÁ RUKAVICA
BRONZOVÝ KĽÚČ
STRIEBORNÁ MASKA
ZLATÁ VEŽA

Cassandra Clare
je autorka týchto kníh:

séria *Nástroje smrteľníkov*
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

séria *Pekelné stroje*
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

séria *Tajomná temnota*
POLNOČNÁ DÁMA
PÁN TIEŇOV

IV.

MAGISTÉRIUM

STRIEBORNÁ MASKA

HOLLY BLACK A CASSANDRA CLARE

slovart

Copyright © Holly Black and Cassandra Clare, 2017
Translation © Michal Jedinák 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3468-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Venujeme Eliasovi Delosovi Curchillovi,
ktorý je možno zlým dvojčatom.*

↑ ≈ Δ ○ @

Prvá kapitola

Vo väzení to nebolo také, ako si Call predstavoval.

Vyrastal na kriminálnych seriáloch v televízii, preto si myslel, že dostane drsného spolubývajúceho, ktorý ho naučí, ako to v base chodí a ako sa dvíhaním činiel zmení na svalovca. Mal nenávidieť stravu a s nikým si nič nezačínať, aby ho nezapichli nožom zo šikovne upravenej kefky na zuby.

Vysvitlo, že magické väzenie má s televíznym spoločné iba jedno – hlavný hrdina je obvinený zo zločinu, ktorý v žiadnom prípade nespáchal.

Ráno ho budili svetlá, lampy v celom panoptikone prešli z tlmeného režimu na oslepujúco jasné. Kým žmurkal a zíval, z ciel vypúšťali ostatných väzňov (bolo ich zhruba päťdesiat). Pravdepodobne sa šuchtali do jedálne na raňajky, Callovi však nosili tácku rovno k dverám dvaja strážcovia. Jeden sa mračil, druhý vyzeral vystrašene.

Call sa posledného pol roka poriadne nudil, preto sa na bojazlivého muža zašklabil, len aby ho ešte väčšmi vydesil.

Nikto v ňom nevidel pätnásťročného chlapca. Všetci ho považovali iba za Nepriateľa smrti.

Za celý čas, čo tu bol, nemal jedínú návštevu. Neprišiel za ním ani otec, ani jeho priatelia. Call si nahováral, že im to

nedovolili, ale ani to ho veľmi neutešilo. Znamenalo to, že aj oni sa dostali do ťažkostí. Asi si želajú, aby o Callumovi Huntovi už v živote nepočuli.

Zjedol trochu brečky na tácke a vyčistil si zuby, aby sa zbavil odpornej chuti. Strážcovia sa vrátili – nastal čas na výsluch.

Každý deň ho odviekli do miestnosti s bielymi stenami bez okien, kde ho traja členovia zhromaždenia mágov do zbláznenia spovedali o jeho živote. Bolo to jediné vyrušenie z inak jednotvárneho dňa.

Aká je tvoja prvá spomienka?

Kedy si si uvedomil, že si zlý?

Vieme, že zo života Constantina Maddena si vraj nič nepamätáš, ale čo keby si sa trochu viac snažil?

Koľkokrát si sa stretol s majstrom Josephom? Čo ti povedal? Kde sa ukrýva? Čo má v pláne?

Bez ohľadu na to, čo im odpovedal, dovtedy sa vítali v maličkostiach, až Calla načisto zmiatli. Veľmi často ho obviňovali z klamstva.

Niekedy bol pod vplyvom únavy a nudy v pokušení klamať, lebo odpovede, ktoré od neho chceli počuť, boli také očividné, že by bolo jednoduchšie povedať im ich. Napriek tomu neklamal, lebo v duchu opäť oprášil zoznam zlovestného vládcu a zapisoval si naň body za všetko, čo by podľa neho zlovestný vládca urobil. Klamstvo naň rozhodne patrilo.

Vo väzení bolo zbieranie bodov na zoznam zlovestného vládcu ľahké.

Jeho vyšetrovatelia často hovorili o nebezpečnom osobnom čare Nepriateľa smrti a o tom, že Callovi by nemali do-

voliť zhovárať sa s inými väzňami, zo strachu, aby ich nezviedol na svoje pochybné chodníčky.

Callovi by to lichotilo, keby nebolo nad slnko jasnejšie, že podľa nich pred nimi túto časť svojej povahy zámerne skrýva. Ak Constantine Madden oplýval nebezpečnou charizmou, Call v ich očiach dokazoval pravý opak. Na stretnutie s ním sa netešili a ani Call sa netešil na nich.

V ten deň ho však čakalo prekvapenie. Keď prišiel do miestnosti na výsluch, nenašiel tam zvyčajných vypočúvajúcich. Na druhej strane bieleho stola sedel jeho bývalý učiteľ, majster Rufus. Bol celý v čiernom a plešatá hnedá hlava sa mu leskla pod príliš silnými svetlami.

Call strašne dlho nevidel nikoho známeho, preto sa chcel na majstra vrhnúť a objať ho, aj keď Rufus naňho škaredo zazeral a nikdy nebol veľký fanúšik objímania.

Chlapec si sadol na stoličku oproti učiteľovi. Nemohol mu ani zakývať alebo potriať ruku, lebo zápästia mu spútali žiarivou reťazou z neuveriteľne tvrdého kovu.

Odkášľal si. „Ako sa má Tamara?“ opýtal sa. „Je v pohode?“

Majster si ho dlho obzeral a navela odvetil: „Nie som si istý, či ti to môžem povedať. Neviem, kto vlastne si, Call.“

Calla zbolelo v hrudi. „Tamara je moja najlepšia priateľka. Chcem vedieť, ako sa jej darí. A Chaosovi. Dokonca aj Jasperovi.“

Mal čudný pocit, že nespomenul Aarona. Hoci vedel, že Aaron je mŕtvý a hoci nad okolnosťami jeho smrti donekonečna rozmýšľal, priateľ mu tak veľmi chýbal, až mal pocit, že s ním väčšmi je, ako nie je.

Majster Rufus si spojil prsty pod bradou. „Rád by som ti veril, ale dlho si mi klamal.“

„Nemal som na výber!“ bránil sa Call.

„Pravdaže si mal. Kedykoľvek si mi mohol povedať, že v tebe žije Constantine Madden. Odkedy to vieš? Prinútil si ma vybrať si ťa za učňa podvodom?“

„Na železnej skúške?“ Call tomu nemohol uveriť. „Vtedy som vôbec nič netušil! Pokúšal som sa ju zbabrať, lebo som do magistéria ani *nechcel* ísť.“

Majster Rufus sa ešte vždy tváril pochybovačne. „Práve to ma na tebe upútalo. Constantine by to vedel. A vedel by aj to, ako ma zmanipulovať.“

„Nie som Constantine. Možno mám jeho dušu, ale nie som on.“

„Pre tvoje dobro dúfajme, že máš pravdu.“

Call bol odrazu na smrť unavený. „Prečo ste prišli?“ opýtal sa učiteľa. „Lebo ma nenávidíte?“

Majstra Rufusa to na okamih zaskočilo. „Necítim k tebe nenávisť,“ odvetil skôr smutne ako s hnevom. „Calluma Hunta som si veľmi obľúbil. Lenže kedysi som mal rád aj Constantina Maddena... a neskôr nás všetkých takmer zničil. Azda preto som prišiel – aby som zistil, či si pri posudzovaní povahy iných môžem dôverovať... alebo som sa dva razy dopustil tej istej chyby.“

Vyzeral tak unavene, ako sa Call cítil.

„Už ťa nebudú vypočúvať,“ pokračoval Rufus. „Teraz sa musia rozhodnúť, čo s tebou urobia. Počas rozsudku som chcel vystúpiť a povedať to isté, čo si mi práve povedal – že

aj keď máš v sebe jeho dušu, nie si Constantine. Ale najskôr som sa o tom musel presvedčiť na vlastné oči.“

„A?“

„Bol oveľa očarujúcejší ako ty.“

„Všetci to hovoria,“ zahundral Call.

Majster zaváhal. „Chceš sa dostať z väzenia?“

Dovtedy sa ho na to nik nespýtal.

„Neviem,“ povedal po chvíli. „Ja... Nechal som Aarona zomrieť. Možno sem patrí. Možno by som tu mal zostať.“

Po chlapcovom priznaní sa nadtľho rozhostilo ticho. Majster Rufus vstal. „Constantine miloval svojho brata, ale nikdy by nepovedal, že si za jeho smrť zaslúži trest. Vždy zvaľoval vinu na niekoho iného.“

Call mlčal.

„Tajomstvá ubližujú tomu, kto ich ukrýva, väčšmi, ako si myslíš. Vždy som vedel, že máš tajomstvá, Callum, a dúfal som, že sa mi s nimi zdôveríš. Keby si to bol urobil, všetko mohlo byť inak.“

Call zatvoril oči, bál sa, že majster Rufus má pravdu. Dusil v sebe tajomstvá a potom prinútil Tamaru, Aarona a Jaspera, aby ich udržali spolu s ním. Keby len bol zašiel za majstrom Rufusom. Keby o tom niekomu bol povedal, mohlo sa to skončiť inak.

„Viem, že ešte stále ukrývaš tajomstvá.“ Majster ho tak prekvapil, že Call zdvihol hlavu.

„Takže aj vy si myslíte, že klamem?“

„Nie. Ale toto môže byť tvoja posledná príležitosť zbaviť sa bremena. A moja posledná šanca pomôcť ti.“

Call si pomyslel na Anastasiu Tarquinovú a na jej odhalenie, že je Constantinovou matkou. Vtedy nevedel, čo si má o tom myslieť. Spamätával sa z Aaronovej smrti a z pocitu, že každý, komu veril, ho zradil.

Lenže na čo by bolo dobré povedať to majstrovi Rufusovi? Callovi by to nepomohlo, no ublížil by žene, ktorá doňho vložila dôveru.

„Porozprávam ti príbeh,“ povedal majster Rufus. „Kedysi žil mág, ktorý veľmi rád učil a delil sa o svoju lásku k mágii. Veril vo svojich študentov a veril aj v seba. Keď však jeho vierou otriasla veľká tragédia, uvedomil si, že je osamelý. Celý svoj život obetoval magistériu a na nič iné v ňom nebolo miesto.“

Call zažmurkal. Bol si takmer istý, že majster mu rozpráva vlastný príbeh, a v duchu si musel priznať, že ho nepovažoval za človeka, ktorý má život aj mimo magistéria. Nikdy mu nenapadlo, či má priateľov, rodinu alebo niekoho, koho navštevuje cez sviatky alebo s kým si volá cez tornádový telefón.

„Pokojne mi môžete povedať, že príbeh je o vás,“ navrhol učiteľovi. „Nestratí tým emocionálny náboj.“

Majster Rufus ho prebodol pohľadom. „Ako chceš. Osamelosť života, ktorý som si zvolil, na mňa doľahla po tretej vojne mágov. Osud chcel, že krátko nato som sa zamiloval – v knižnici, pri skúmaní prastarých dokumentov.“ Mierne sa pousmial. „Nebol to čarodejník. O tajnom svete mágie nič nevedel a ja som mu o ňom nemohol porozprávať. Keby som mu bol prezradil, ako náš svet funguje, porušil by som všetky pravidlá a on by ma pokladal za pomätenca. Preto som mu povedal, že pracujem v cudzine a prišiel som iba na sviat-

ky. Často sme sa rozprávali, ale v podstate som mu klamal. Nechcel som, ale nemal som na výber.“

„Nie je to príbeh o tom, že tajomstvá je lepšie schovávať?“ opýtal sa Call.

Rufusovo obočie vykonalo ďalší zo svojich nezvyčajných tancov, pokleslo a majster sa veľmi pôsobivo zachmúril. „Týmto príbehom sa ti snažím ukázať, že viem, aké to je, keď človek skrýva tajomstvá. Chápem, ako ľudí chrániť, aj to, ako môžu človeku, ktorý ich ukrýva, ublížiť. Ak mi máš čo povedať, Call, povedz mi to a ja urobím všetko, čo je v mojich silách, aby som ti pomohol.“

„Nemám nijaké tajomstvá. Teraz už nie.“

Majster Rufus prikývol a vzdychol si.

„Tamara sa má dobre,“ povedal Callovi. „Hodiny bez teba a bez Aarona sú osamelé, ale zvláda ich. Chýbaš, pravdaže, aj Chaosovi. K Jasperovi sa neviem vyjadriť. V poslednom čase stvára čudné kúsky so svojimi vlasmi, ale s tebou to nemusí mať nič spoločné.“

Calla to trochu zmiatlo. „Dobre,“ odvetil. „Vďaka.“

„A Aaron,“ dodal majster Rufus. „Pochovali ho so všetkou slávou, ktorá patrí tvorčovi. Na pohrebe sa zúčastnili všetci členovia zhromaždenia mágov a bolo tam celé magistérium.“

Call prikývol a zahľadel sa do zeme. *Aaronov pohreb*. Keď z majstrových úst počul tie slová aj bolesť v jeho hlase, bolo to preňho viac ako skutočné. Nikdy sa toho nezbaví: Nebyť Calla, jeho najlepšieho priateľa by ešte žil.

Majster Rufus vykročil k dverám, ale na chvíľu sa pri Callovi zastavil a položil mu ruku na hlavu. Chlapcovi stiahlo hrdlo, hoci na to vôbec nebol pripravený.

Keď Calla znova odvedli k cele, čakalo ho druhé prekvapenie dňa. Stál pred ňou jeho otec Alastair.

Mierne mu kývol a Call pomykal spútanými rukami. Musel veľakrát žmurknúť, inak by sa nebezpečne zlovestný šarm Nepriateľa smrti rozpustil na slzy.

Strážcovia ho postrčili do cely a sňali mu putá. Boli to starí mágovia v tmavohnedých uniformách panoptikonu. Len čo mu uvoľnili ruky, na nohu mu nasadili kovovú obruč, ktorá bola spojená s hákom na stene. Reťaz bola dosť dlhá, aby Callovi dovolila chodiť po cele, ale prikrátka na to, aby dočiahol na mreže alebo na dvere.

Strážcovia vyšli z cely, zamkli ju a zmizli v tieňoch. Call však vedel, že tam sú. Bola to hlavná myšlienka panoptikonu: Niekto ťa stále sleduje.

„Si zdravý?“ chrapľavo vyzvedal Alastair, len čo stráže odišli. „Neublížili ti?“

Vyzeral, akoby chcel Calla schmatnúť a ohmatať mu celé telo, či nemá zranenia, ako to robil, keď Call spadol z hojdačky alebo narazil na skejtborde do stromu.

Call pokrútil hlavou. „Vôbec sa mi nepokúšali ublížiť.“

Alastair prikývol. Oči mal za okuliarmi prižmúrené a unavené. „Chcel som prísť skôr,“ usadil sa na nepohodlnej kovovej stoličke, ktorú strážcovia postavili k mrežiam, „ale nikoho k tebe nepúšťali.“

Calla zalial neskutočný pocit úľavy. Podarilo sa mu samého seba presvedčiť, aký je otec šťastný, že ho zavreli. Možno nie *šťastný*, ale aspoň sa mu bez neho lepšie darí.

Potešilo ho, že to nie je pravda.

„Skúsil som všetko,“ povedal otec synovi.

Call nevedel, čo na to povedať. Nedokázal by vyjadriť, ako veľmi ho to mrzí. A navyše nerozumel, prečo mu odrazu povolili návštevy... iba ak je už pre zhromaždenie zbytočný.

Čo ak to budú jeho posledné návštevy v živote?

„Dnes som videl majstra Rufusa,“ povedal otcovi. „Povedal mi, že ma už nebudú vypočúvať. Znamená to, že ma zabijú?“

Alastair sa zhrozil. „Call, to nemôžu urobiť. Nespravil si nič zlé.“

„Myslia si, že som zabil Aarona! Trčím vo väzení! Očividne sú presvedčení, že som urobil niečo zlé.“

Aj som urobil, pomyslel si. Hoci Aarona v skutočnosti zabil Alex Strike, dôvodom priateľovej smrti bolo, že ukrýval Callovo tajomstvo.

Alastair nad jeho slovami pokrútil hlavou. „Boja sa Constantina aj teba, preto hľadajú dôvod, aby ťa tu mohli držať. Neveria, že si naozaj zodpovedný za Aaronovu smrť.“ Otec si vzdychol. „A ak ťa to neupokojuje, pozri sa na to takto: Pretože nerozumejú, ako do teba Constantine preniesol svoju dušu, určite nechcú riskovať, že ty svoju premiestniš do niekoho iného.“

Callov otec nenávidel svet mágov a nikdy nebol veľký optimista, ale v tomto prípade Calla Alastairove pochmúrne reči povzbudili. Niečo na tom bolo. Callovi nikdy nenapadlo, že by mohol preniesť dušu do niekoho iného alebo že by si s tým mágovia mohli robiť starosti.

„Takže ma tu budú držať pod zámkou,“ povedal. „A potom zahodia kľúč a zabudnú na mňa.“

Alastair dlho neodpovedal, čo bolo oveľa menej upokojujúce.

„Kedy si to zistil?“ vyhrkol Call. Báľ sa, že ticho bude pokračovať.

„Čo?“ opýťal sa Alastair.

„Že nie som tvoj syn.“

Alastair sa zamračil. „Si môj syn, Callum.“

„Vieš, ako to myslím,“ vzdychol si chlapec... no nepoprel by, že sa cíťil oveľa lepšie, ako keby ho otec neopravil. „Kedy si pochopil, že mám jeho dušu?“

„Veľmi skoro,“ Alastairova odpoveď Calla trochu prekvapila. „Domysleľ som si to. Vedel som, čo Constantine študoval. Zdalo sa mi možné, že sa mu podarilo premiestniť dušu do tvojho tela.“

Callum si spomenul na desivý odkaz, ktorý jeho mama nechala Alastairovi, ten, čo mu ukázal majster Joseph, učiteľ a najoddanejší prívrženec Nepriateľa smrti, ale otec ho zo svojho príbehu vynechal:

ZABI DIEŤA!

Z predstavy, ako to mama z posledných síľ písala a otec tie slová čítal s vrieskajúcim dieťaťom – Callom – na rukách, mu doteraz naskakovali zimomriavky.

Ak Alastair pochopil, čo napísal znamená, stačilo mu odísť z jaskyne. O ostatné by sa postaral chlad.

„Prečo si to urobil? Prečo si ma zachránil?“ dožadoval sa Callum odpovede. Nechcel, aby to znelo tak zlostne, ale nevedel si pomôcť. *Cíťil* hnev, aj keď vedel, že druhá možnosť bola jeho smrť.

„Si môj syn,“ bezmocne zopakoval Alastair. „Nech si čokoľvek iné, navždy si zároveň moje dieťa. Duše sú tvárne, Call. Nie nemenné. Hovoril som si, že ak ťa vychovám správne...”

ak ťa dobre navediem... ak ťa zahrniem dostatočnou láskou, všetko bude dobré.“

„Pozri, ako sa to skončilo,“ povedal Call.

Skôr ako mu otec stihol odpovedať, pred celou sa opäť objavil strážca, aby im oznámil, že čas na návštevu vypršal.

Alastair vstal a tichým hlasom znova prehovoril: „Neviem, či som urobil niečo správne, Call. Ale podľa mňa si sa vydaril.“

S tými slovami odišiel v sprievode druhého strážcu.

↑ ≈ Δ ○ @

Call od prvej noci v panoptikone tak dobre nespál. Na úzkej posteli mal splasnutý matrac a v cele vládol chlad. Každú noc, len čo zatvoril oči, sa mu sníval rovnaký sen: Aarona zasiahol magický blesk. Jeho telo letelo vzduchom a potom spadlo na zem. Tamara čupela nad Aaronom a vzlykala. A do toho hlas, ktorý opakoval: *Je to tvoja vina. Je to tvoja vina.*

V tú noc však nemal sny, a keď sa zobudil, pred celou stál strážca a v rukách držal tácku s raňajkami. „Máš ďalšiu návštevu,“ zaškútil naňho. Call si bol istý, že strážcovia ešte stále čakajú, kedy ich zavraždí svojou charizmou.

Posadil sa. „Kto je to?“

Strážca pokrčil plecami. „Nejaký študent z tvojej školy.“

Callovi sa rozbúšilo srdce. Tamara. Musí to byť Tamara. Kto iný by ho navštívil?

Ledva si všimol, že strážca mu posunul tácku úzkou mezerou pod dverami. Vystrel sa, prstami si prečesával zamotané vlasy, pokúšal sa ich uhladiť a zároveň rozmýšľal, čo povie Tamare.

Čau, ako sa máš, prepáč, že som nezabránil smrti nášho najlepšieho priateľa...

Dvere sa otvorili a pomedzi dvoch strážcov vstúpila návšteva. Naozaj to bol študent magistéria.

No nebola to Tamara.

„Jasper?“ Call neveril vlastným očiam.

„Viem,“ Jasper zdvihol ruky, akoby protestoval proti jeho vďačnosti. „Očividne ťa ohúrila moja láskavosť.“

„Mhm,“ ozval sa Call. Majster Rufus mal pravdu – Jasperove vlasy vyzerali, akoby sa roky nečesal. Trčali na všetky strany. Call si ich s úžasom obzeral. Naozaj si Jasper dal námahu, aby vyzerali takto? Schválne? „Predpokladám, že si mi prišiel povedať, ako ma v škole všetci nenávidia.“

„Veľmi o tebe nerozmýšľajú.“ Jasper zjavne klamal. „Nezanechal si na nich ktovieaký dojem. Väčšinou smútia za Aaronom. Považovali ťa skôr za jeho spoločníka, vieš? Človeka v pozadí.“

Považujú ma za jeho vraha. Tak to Jasper myslel, hoci to nepovedal.

Call sa nevedel prinútiť opýtať sa na Tamaru. Namiesto toho povedal: „Mal si pre mňa ťažkosti?“

Jasper si počúchal ruky o značkové džínsy. „Väčšinou ich zaujímalo, či si nás očaroval a držal vo svojom temnom zovretí. Povedal som im, že na to nie si dosť dobrý mág.“

„Vďaka, Jasper,“ odvetil Call a ani sám nevedel, či to myslí vážne.

„Ako sa ti žije v panoptikone?“ Jasper sa rozhliadol. „Vyzerá to tu veľmi, mhm, pusto. Stretol si nejakých skutočných zločincov? Máš tetovanie?“

Call naňho zazrel. „Naozaj? Prišiel si sa ma spýtať, či mám tetovanie?“

„Nie.“ Jasper zahodil pretvárku. „Prišiel som, lebo... no... Celia sa so mnou rozišla.“

„Čože?“ žasol Call. „Nemôžem tomu uveriť.“

„No presne!“ zvolal Jasper. „Ani ja to nechápem!“ Klesol na nepohodlnú stoličku pre návštevy. „Dokonale sme sa k sebe hodili.“

Call si želal, aby naňho dočiahol a mohol ho uškrtiť. „Nie, nemôžem uveriť tomu, že si prešiel šiestimi kontrolami a vystavil si sa potenciálne trápnemu ohmatávaniu, len aby si sa mohol poťažovať na svoj lúboštný život!“

„Si jediný, s kým sa môžem rozprávať, Call.“

„Lebo ma pripútali k stene a nemám šancu ujsť?“

„Správne,“ Jasper sa potešil. „Všetci vezmú nohy na plecía, len čo ma zbadajú. Nechápu to. Celiu musím získať naspäť.“

„Jasper,“ oslovil ho Call. „Chcem sa ťa niečo opýtať, ale odpovedz mi, prosím, úprimne.“

Jasper prikývol.

„Toto má byť nový druh mučenia, ktorým chce zo mňa zhromaždenie mágov vytiahnuť informácie?“

Len čo to vyslovil, z prízemia sa zdvihol tenký prúžok dymu, po ktorom nasledoval záblesk plameňov. V diaľke sa ozval poplach.

V panoptikone vypukol požiar.